

Вила Крушчица спашава острво

Некада давно на једном острву Вилитопија су у заједници живели виле и патуљци. Краљица вила, Шарлота се јако лепо слагала са Скајпом, господарем патуљака.

Шарлотина кћерка, вила Крушчица, је имала много другара у Вилитопији, од којих је један био Срећко, Скајпов син. Њих двоје су се дружили и били весели све до једног мрачног дана. Небо је било прекривено сивим, густим облацима. Са једног од облака скочио је највећи гусар-разбојник свих времена, а његово име било је Крезуби. Гусар и његов папагај Црни Повез управо су се спустили са једног црног облака држећи кавез. Истог тог тренутка Крезуби испусти кавез и зароби Скајпа и Шарлоту. Они су се беспомоћно врпољили и викали, али сви су били скамењени од страха! Крезуби се попео на палубу свог брода и одвезао краља и краљицу. Када је брод изгледао као тачкица у даљини, Крушчица је одлучила да организује потрагу. Краљевство је у животу одржавао прах који је Шарлота свако вече правила, и само је она знала рецепт! Од праха се такође може направити и злато које Крезубом свакако иде у корист и зато је отео и краља и краљицу! Крушчица је ухватила Срећка под руку и полетела у пуфнасте облаке. За то време Скајпова жена Силвија и Шарлотин муж Чарли владали су краљевством током

одсуства њихових партнера. Већ месец дана је тако протекло, а млади истраживачи Крушчица и Срећко и даље ништа нису одгонетнули нити пронашли икакав траг!

Међутим убрзо након дуге шетње преко једног пространог, зеленог пропланка доспели су у пећину Драгуљић и тамо започели логор. Крушчица је са своје хаљине скинула неколико листова крушака, почупала мало траве која је расла у близини мочваре Жабљенија и од тога направила удобне кревете. Док је Срећко, за то време, кресао камен о камен и тако запалио ватру. На ноћном лаганом поветарцу, док је ватра благо пуцкетала, Крушчица и Срећко су лежали на својим топлим креветима гледајући у тамно-плаво небо на ком су сијале мале сребрне тачкице-звезде... Тако су се сналазили недељу дана. Јели су бобице са дрвећа, пили изворску воду са поточића и купали се у реци, и наравно, након комплетног одмора су се покупили и наставили пут. Ишли су од шуме до села, од села до града, од града до пећине итд. Стигли су до пећине Скривена сирена и чули неку буку. Крезуби је управо обављао премештање кавеза заједно са њиховим родитељима. Крушчица и Срећко су се, не колебајући се, одмах дали у потеру за њим, али узалуд! Нису успели да га ухвате! Крезуби је успео ипак да сакрије кавез на друго замршеније место. Међутим, истраживачима је нешто друго привукло пажњу. Сивило из непознате околине је прекрило један брежуљак и они су се препали.

„Ох не,, узвикну Крушчица, „делује!“

„Крушчице, шта то?“, упита је Срећко.

„На сваке две недеље, ако моја мама не поспе прах по острву, један предео се претвори у сивило и више није лепо и живахно.“, објасни му Крушчица.

„О не...али чекај... Зашто је тек сад почело да делује. Мислим прошло је више од два месеца, а рекла си на сваке две недеље.“, упита је поново Срећко.

„Па зависи од материјала од ког се прах прави. На пример...ако је материјал велике реткости и квалитета онда се земља лепо храни и може издржати мало дуже, али ако је материјал мањег квалитета онда се земља и цвеће на њој суши много брже него што би требало.“, доврши му вила. Док су они тако причали ходајући, одједном осетише како не могу да се помере колико год снаге да улажу.

„Упомоћ“, дозивао је беспомоћно Срећко.

„Смири се, упали смо у живи песак“, рече му вила. Полако су пропадали мало по мало осетивши да испод њихових ногу нема нити лепљивог песка нити тла. Крушчица је брзо везала себи растегљиву смесу око главе и када је пропала, песак ју је задржао у ваздуху и она се заљуљавши ухватила Срећка и сишла полако на земљу. Окружили су их кристали и драгуљи на све стране. После мало мучења и мозгања су пронашли излаз и пред собом угледали замак. Био је од сивог и златног камења и имао је много прозора. Већина прозора је била одшкринута, а неки чак и отворени. Полако су пришли и покуцали на врата. Након извесног времена Крушчица рече: „Срећко, ти остани овде и чувај стражу, а ја ћу да пробам да уђем и нешто да сазнам. Шифра ако неко наиђе је „чедар“, јасно?!“

„Јасно!“, одговори верно Срећко. Он је за промену од плашљивог патуљка одлучио да мало проњушка око замка. Промолио је нос кроз један прозор и угледао Крезубог на кревету, а поред њега је стајао кавез у ком су били заробљени Скајп и Шарлота!

„Чедар! Чедар!“, викао је Срећко. Крушчица је послушала и чула друга и одмах је отрчала напоље. Полако и опрезно су се провукли кроз рупу коју је правио прозор, ухватили са обе стране кавез који су пренели кроз врата па кроз лавиринт соба и ходника, и најзад стигли до капије помоћу које се излази у двориште из ког износе кавез и носе га у део Вилитопије у ком они бораве и живе. Када су довели родитеље у краљевство ослободили су их и пазили их док не оздраве, а кад су оздравели, сви заједно су се окупили на заједничком тргу и посули прах. Након што је прах падао по Вилитопији све је опет постало очаравајуће и живописно.

После ове авантуре Крушчица и Срећко су се зближили више него што су икада били ближи, а виле и патуљци су живели срећније и сложније него што су били пре потраге.

Тара Гавриловић, IV2

